

[Poul Møller.]

vi ikke have nogen sagførertvang overhovedet; men vi har den sagførertvang, at man ikke kan lade møde ved andre end sagførere, hvis man ikke vil møde alene. Derved har vi givet befolkningen forventning om, at de beskyttes af en særlig sagkundskab, når der procederes for dem i retterne. Så er det, vi spørger, og højesteret spørger, og landsretterne spørger justitsministeren: vil den nuværende landsretssagførerprøve i fremtiden give befolkningen den beskyttelse, den skal have, når man kommer til den inappellable afgørelse, hvor fejl ikke længere kan rettes, og hvor der ikke kan repareres på de forsømmelser, der er udvist fra sagførernes side? Giver landsretssagførerprøven beskyttelse? Det er det, vi skal drøfte i det kommende udvalg; det er her, vi er uenige; vi mener ikke, at den giver nogen beskyttelse, og vi har højesteret, og vi har landsretterne bag os i dette spørgsmål.

Til den højtærede justitsminister skal jeg sige, at i spørgsmålet om forberedelsen, som den højtærede justitsminister igen var inde på, kan jeg ikke anerkende de synspunkter, den højtærede justitsminister anførte om, at han vidste, at udvalget ikke ville fremføre noget nyt. Hvorfor nedsatte den højtærede justitsminister så det udvalg? Hvad skulle vi med det udvalg, hvis man på forhånd ikke mente, at det kunne fremføre noget nyt? Hertil siger den højtærede justitsminister: jeg kendte de fires stilling i udvalget, og jeg vidste, at det stod 2-2; hvis jeg udnævnte et femte medlem, ville stillingen måske blive 3-2, og så havde jeg udnævnt en opmand. Det var det synspunkt, jeg nævnte i mit første indlæg, at justitsministeren ikke ville fremkalde flertal i udvalget. Nu anfører justitsministeren, at han frygtede, at dette flertal ville komme til at støtte ham, men var frygten ikke snarere den, at der måske ville blive skabt et flertal, der ville gå imod den højtærede justitsminister, således at hans forelæggelse i sagen ville blive vanskeliggjort? Jeg tror egentlig, at den professor, man valgte blandt dem, der kunne være tale om — og der er virkelig professorer, der har sans for retspleje, selv om der ikke undervises ved faget i øjeblikket, hverken ved Københavns eller Århus universitet — ville være tilbøjelig til at gå

sammen med højesteretssagfører Stig Rode og højesteretsdommer Victor Hansen, således at der ville være kommet et flertal, som ville have gjort det vanskeligt for justitsministeren at fremsætte det forslag, vi behandler i dag.

Det er altså kun min tro, men jeg har fået ministerens erklæring om, at man ikke ville fremkalde et flertal, men lade stillingen være 2-2, og således er den altså i dag. Jeg synes, det er beklageligt, at man ikke løb den risiko, at der skulle blive flertal i udvalget. For ikke at løbe denne risiko for et flertal sad man højesterets henstilling overhørig, udvalgsformandens henstilling og et af udvalgsmedlemmernes henstilling samt henstillingen fra de tre professorer, der henvendte sig for at støtte disse henvendelser. Jeg synes ikke, det er nogen fair behandling af de mennesker, i dette tilfælde en højesteretsdommer og en højesteretssagfører, vi beder om at indtræde i kommissionen, og som ofrer megen tid og arbejde, som de kunne have brugt på anden måde, at man ikke tager så meget hensyn til dem, at formanden, når han kommer og beder om en indsupplering i et så vigtigt anliggende, får denne indsupplering. Det kan ikke være noget afgørende hensyn, at man ikke ønsker, der skal være flertal i kommissionen, for hvorfor skal vi ellers have kommissioner, hvis de ikke skal nå frem til en flertals- og mindretalsindstilling?

Lannung: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at jeg jo netop fastslog, at hvis jeg troede, at retsplejemæssige hensyn gjorde det uforsvarligt at afskaffe den nuværende højesteretssagførerprøve, ville jeg ikke være med dertil. Men det forekommer mig ikke, at der foreligger vægtige argumenter for opretholdelse af den nuværende prøve. Jeg har ingen hørt, allermindst fra det ærede medlem. Tværtimod synes der efterhånden fra alle sider at være enighed om, også i det foreliggende materiale, at prøven i den form, den nu har, ikke fortsat bør være gældende. Man har fra alle sider, selv dem, der vil bevare prøven, været inde på tanken om gennemgribende reformer, hvortil den højtærede justitsminister naturligt har svaret: lad os så hellere afskaffe den, specielt da